

**Georganiseerd overleg sector Defensie
Werkgroep Postactieven**

CAOP
Postbus 556, 2501 CN Den Haag
Lange Voorhout 13, 2514 EA Den Haag
KVK-nummer 41158878

Inlichtingen: Carina van Agten
Telefoon: 06 – 27 59 56 78
E-mail: c.vanagten@caop.nl
Datum: 15 juni 2020
Bijlage(n):
Ons kenmerk PA/20.0428
Zaaknummer: G.1.02

Verslag van een vergadering van de werkgroep Postactieven (PA) op 9 juni 2020 (10.00-16.00 uur) via MST.

Deelnemers:

Van de zijde van Defensie: S. Pijpstra (voorzitter), F. van de Hoef, M. Suwout (va. Blok 2), F. van de Hoef, B. Jansen, R. Pieters, L. de Haan, J.W. Scheur, J. Appels, M. Merckx.

Van de zijde van de centrales: J. van Hulsen, H. Nummerdor (AC), J. Debie, R. Schilperoort, J. van Rossum (ACOP), S. Hop, J. Schot (CCOOP), M. Weusthuis, T. van Leeuwen (CMHF).

Van de zijde van het ABP: M. Wiesemann, H. Leenders, P. Gelissen (derde blok).

Van de zijde van het secretariaat: C. van Agten

Agenda (PA/20.00366)

10:00 – 11:00 uur

1. Opening, mededelingen en vaststellen agenda.
2. Verslag ((PA/19.00662, PA/20.0025, PA/20.0216).
3. Evaluatie PTSS protocol (PA/17.00008 + bijl., PA/19.00505, PA/20.00256 + PA/19.00322).

13:00 – 14:00 uur

4. Ziektekosten buitenland MIP (PA/19.00048, PA/19.00322, PA/19.00398, PA/19.00442, PA/20.00259 + bijl., PA 20.0267).
5. Reparatie 3e WW jaar (PA/17.00301, PA/18.00198, PA/19.00668, PA/18.00645, PA/19.00523, PA/16.00323).

15 :00 – 16 :00 uur

6. Verlaging disconteringsvoet (PA/20.0284 +bijl., SOD 20.0208, SOD 20.0255).
7. Pensioencompensatie (PA/20.0308, stuk volgt).
8. Rondvraag.
9. Sluiting.

10:00 – 11:00 uur

Agendapunt 1: Opening, mededelingen en vaststellen agenda.

De voorzitter opent de vergadering en heet de deelnemers welkom.

Vaststellen agenda.

De heer Van Leeuwen geeft aan er zeer veel waarde aan te hechten dat het laatst geagendeerde onderwerp Pensioencompensatie vandaag wordt besproken. Hierover zijn ruim een jaar geleden afspraken gemaakt en het was voor heel veel militairen reden om in te stemmen met het vorige akkoord. Nu een jaar verder is er nog geen zicht op uitbetaling.

Agendapunt 2: Verslagen van 07-11-2019, 14-11-2019, 03-03-2020.

(PA/19.0662, PA/20.00025, PA/20.0216).

De voorzitter begint bij het verslag van 03-03-2020 omdat in dat verslag aan de orde komt dat de vaststelling van de verslagen van 07-11-2019 en van 14-11-2019 is aangehouden om enkele teksten te verifiëren.

De letterlijk uitgewerkte tekst en de tekstvoorstellen zijn gewisseld. Alleen deze tekstvoorstellen hoeven te worden geaccordeerd om beide verslagen te kunnen vaststellen.

De heer Van Hulsen heeft hier een amendement op in die zin dat er in de actiepuntenlijst van 07-11-2020 –en dus ook in de actiepuntenlijsten daarna- een actiepunt ontbreekt. Dit komt aan de orde bij de vaststelling van het verslag van 07-11-2019.

Verslag van 03-03-2020

(PA/20.0216).

- Blz. 2, Vaststelling agenda, derde bullet, zevende regel: de heer Schilperoort geeft aan dat '2019' moet zijn: 2020.
- Blz. 11, tweede tekstblok, vierde zin: 'De voorzitter zegt toe dit te noteren': desgevraagd door de heer Hop, antwoordt de voorzitter dat hiermee is bedoeld dat het onderwerp nog terug moet komen.

Het verslag wordt met in acht neming van bovenstaande vastgesteld.

De voorzitter geeft aan dat de actiepuntenlijst apart wordt behandeld. Zij stelt voor om de lijst op te schonen, te actualiseren en ter controle informeel aan de centrales aan te bieden om die daarna in formeel overleg vast te stellen. De heer Schilperoort geeft er de voorkeur aan om net als bij de andere werkgroepen een uur te reserveren om gezamenlijk de lijst door te lopen. De heer Hop vindt het lastig dat de lijst eerst informeel wordt aangeboden omdat daarmee het gevaar bestaat dat er verschillende versies de ronde gaan doen. Voorstel is dat de werkgever de huidige actiepuntenlijst als brondocument gebruikt en middels track change inzichtelijk maakt welke aanpassingen per welk actiepunt er worden gedaan en welke stukken er worden toegevoegd of afgevoerd. De voorzitter stemt hiermee in en stelt haar uiterste best te zullen doen om het document inzichtelijk te houden. Mevrouw De Haan geeft aan dat een trackchange versie inmiddels is beproefd en niet leesbaar is gebleken. Besloten wordt de 'onleesbare' versie alsmede de schone versie aan te bieden. Hiermee wordt ingestemd.

Pm

Verslag 07-11-2019

(PA/19.00662).

- Blz. 15: 'Pagina 114', de tekst wordt als volgt aangepast: De heer Hop wijst er op dat militairen gaan cao hebben, maar een arbeidsvoorwaardenovereenkomst. De heer Hazenkamp meent dat hier ook gelezen kan worden 'collectieve arbeidsovereenkomst'. De heer Hop vervolgt met de opmerking dat in de begrippenlijst de gepensioneerde wordt gedefinieerd als degene die ouderdomspensioen van het ABP ontvangt. Spreker vraagt hoe iemand wordt genoemd die een ander pensioen krijgt, bijvoorbeeld een MIP. De heer Vanhommerig licht toe dat deze definitie in het reglement is gekomen omdat bij het onderwerp ouderdomspensioen de term gepensioneerde wordt gebruikt en bij andere onderwerpen niet. Deze term ontbrak in de regeling en die is toegevoegd omdat het alleen relevant is voor ouderdomspensioen.

- Blz. 10, onderaan 'pagina 50': de heer Van Hulsen verwijst naar de passage waarin hij een voorbehoud maakt ten aanzien van de pensioenopbouw van de UGM-ers en de voorzitter in afwachting van het uitzoekwerk het onderwerp parkeert. Dit actiepunt is niet opgenomen in de lijst en de heer Van Hulsen wil dat hier markeren en ook meteen afdoen. Spreker verwijst naar de volgende tekst in het Pensioenreglement versie oktober 2018: 'Pensioengevend inkomen bij werkloosheid of ontslaguitkering, lid 1: het pensioengevend inkomen voor een deelnemer met recht op een werkloosheidsuitkering is het tot het jaarbedrag herleide bedrag van het inkomen vóór de datum van ingaan ontslag uit de dienstbetrekking van het ministerie van Defensie. Dit inkomen wordt jaarlijks op 1 januari aangepast overeenkomstig de algemene bezoldigingswijzigingen van het overheidspersoneel. Dat betekent aldus de heer Van Hulsen het mandje algemene bezoldigingswijzigingen overheidspersoneel. Hij citeert: 'Lid 2: Het pensioengevend inkomen van de deelnemer met een ontslaguitkering is het tot het jaarbedrag herleide bedrag van het op 1 januari van het desbetreffende jaar als grondslag dient voor de berekening van de ontslaguitkering als suppletie'. Aangezien de UGM een ontslaguitkering is, kan aldus spreker worden gesteld dat ofwel de opmerking van de heer Vanhommerig niet juist is, dan wel dat zijn uitzoekwerk heeft opgeleverd dat de opmerking van de heer Vanhommerig niet juist is. Besloten wordt dit op te nemen in het verslag en het hier genoteerde actiepunt ook meteen als afgedaan te beschouwen. Hiermee wordt ingestemd

Het verslag wordt met in acht neming van bovenstaande vastgesteld.

Verslag 14-11-2019

PA/19.00025).

- Blz. 7, tweede tekstblok, 'Het ABP...te voegen' wordt als volgt geherformuleerd: *Aan de Pensioenkamer kan worden meegedeeld dat er overeenstemming is over het pensioenreglement met uitzondering van hoofdstuk 7.6 en de daaraan gerelateerde teksten. Dienaangaande is er wel overeenstemming over het principe, maar niet over de exacte tekst. Deze tekst volgt zo spoedig als redelijkerwijs mogelijk is. De intentie is dat er voor de betreffende deelnemers een opt-out-regeling komt vanaf 1 januari 2019 en dat het ABP de deelnemers vooraf informeert over alle voor- en nadelen van het omrekenen. De voorzitter pauzeert de vergadering voor onderling beraad. De heer van Hulsen verlaat de vergadering om zich bij de Pensioenkamer te voegen.*
- Blz. 10: ..regel '...het streven van de werkgever is..' wordt geherformuleerd in: *..dat de werkgever er alles aan zal doen...*

Het verslag wordt met in acht neming van bovenstaande vastgesteld.

In zijn algemeenheid merkt de voorzitter op het niet handig te vinden dat telkens opvolgende verslagen moeten worden geraadpleegd voor de wijzigingen en aanpassingen. Dit is echter een discussie voor een ander moment.

Agendapunt 3: Evaluatie PTSS protocol

(PA/17.00008 + bijl., PA/19.00505, PA/20.00256 + PA/19.00322).

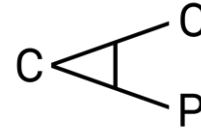
Voor dit agendapunt nemen deel mevrouw Merckx en mevrouw Lieftink (opvolger van de heer Wassink per 18-06-2020). De heer Wassink is verhinderd.

De voorzitter geeft een korte toelichting op de tot stand koming van het plan van aanpak. In de voorliggende notitie (PA/20.0256) is opgenomen welke adviezen Defensie niet zal opvolgen, welke wel, welke deels en voor welke adviezen Defensie input van de WG PA vraagt. Zij stelt voor deze drie adviezen te bespreken.

De heer Van Hulsen zegt ook te willen spreken over de adviezen die Defensie niet of gedeeltelijk overneemt. De adviezen die worden overgenomen hoeven wat hem betreft niet te worden besproken, maar hij sluit niet uit dat anderen daar een ander idee bij kunnen hebben.

De heer Schilperoord sluit zich hierbij aan maar wil eerst een algemene opmerking maken. Hij heeft zich er vreselijk aan gestoord dat de werkgever denkt te bepalen welke adviezen er geheel of gedeeltelijk worden overgenomen. Partijen bepalen in zijn beeld namelijk gezamenlijk welke adviezen van de commissie worden uitgevoerd. Ten tweede is hem opgevallen dat er zaken uit het evaluatierapport door de werkgever onjuist zijn geïnterpreteerd of worden genegeerd en hij vraagt zich af of daar een agenda achter zit. Spreker zegt door het stuk heen te willen gaan om gedetailleerd te kijken wat er is geadviseerd door de commissie en hoe dat door de werkgever is opgeschreven.

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

De heer Hop sluit zich grotendeels aan bij zijn collega's, maar voor hem is het eigenlijk onbestaanbaar dat de werkgever met repiek komt op een rapport van aanbevelingen en dat met de centrales wil bespreken zonder dat de voorzitter Leijh en het commissielid Kleian, die eerder een toelichting hebben gegeven hierbij aanwezig zijn. De CCOOP wil namelijk van de commissieleden zelf weten hoe zij aankijken tegen de keuzes die Defensie maakt in het deels of niet overnemen van adviezen, wat de consequenties daarvan zijn en of zij vinden dat de conclusies van de werkgever de juiste zijn. Kortom de heer Hop meent dat voor een adequate bespreking de input en expertise van de commissie nodig is.

Het voorstel van de voorzitter zou toch zijn om het plan van aanpak te behandelen, omdat het anders weer blijft liggen.

De heer Van Hulsen geeft er de voorkeur aan om te starten met de behandeling omdat het onderwerp al heel lang mee wordt gesleept. De aanwezigheid van de commissie is wat hem betreft niet nodig voor de bespreking van de negen aanbevelingen die wel worden overgenomen. In een bredere context meent spreker dat, zonder de commissie te willen negeren, partijen die de commissie gezamenlijk hebben ingesteld uiteindelijk zelf besluiten moeten nemen ten aanzien van de adviezen. Spreker heeft er niets tegen om de commissieleden naar hun mening te vragen als de opvattingen zich beginnen uit te kristalliseren, maar hij zou niet zover willen gaan om nu te besluiten niets te gaan doen omdat de commissie erbij moet zijn. Bovendien had dit punt dan ook niet moeten worden geagendeerd.

De heer Van Leeuwen sluit zich aan bij de opmerking van de heer Schilperoort in de zin dat partijen gezamenlijk bepalen welke adviezen er niet, wel of gedeeltelijk worden overgenomen. Spreker deelt ook de opvatting van de heer Van Hulsen inzake het betrekken van de commissie en hij meent dat het inbouwen van een controleslag door de commissie een optie kan zijn om de voortgang er in te houden.

De voorzitter stelt voor over te gaan op de behandeling van de notitie en geeft aan dat de bespreking niet besluitvormend is en dat de commissie altijd nog kan worden uitgenodigd voor een volgende bespreking. Hiermee wordt ingestemd waarbij de heer Hop nogmaals zijn punt markeert.

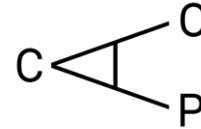
Naar aanleiding hiervan geeft mevrouw Merckx aan dat de adviezen en de voorgestelde opvolging door Defensie weldegelijk aan de heren Leijh en Kleian zijn voorgelegd, zij het ongeveer een jaar geleden. Spreekster wil daarmee niet zeggen dat betrokkenen het eens zijn met de wijze waarop dat in het plan van aanpak is terecht gekomen, maar er is dus weldegelijk een gesprek gevoerd.

Mevrouw Merckx geeft aan de bespreking te willen laten verlopen aan de hand van vragen die zij toe kan lichten omdat zij niet meer kan vertellen dan dat er al staat. Mevrouw Van Rossum vindt het enerzijds handig dat zij in de begeleidingscommissie heeft gezeten omdat zij weet waar het over gaat, anderzijds is het lastig omdat de rol van de commissie een andere is dan die van de werknemersvertegenwoordiging, waar zij in deze bespreking deel van uit maakt. Zij zegt moeite te hebben met het feit dat er in Veteranenland de indruk is gewekt dat alle aanbevelingen die uit het rapport kwamen op dit moment al verwerkt worden. Kijkend naar hetgeen ook in alle Veteranennota's staat vindt mevrouw Van Rossum het heel moeilijk uit te leggen waarom bepaalde aanbevelingen wel en andere aanbevelingen niet worden overgenomen. Zij constateert dat de argumentatie voor het niet overnemen beter moet en dat het goed zou zijn om de begeleidingscommissie te vragen hoe men tegen die beslissing aankijkt. Niet om kritiek te leveren, maar om het uitlegbaar te maken naar de achterban omdat anders de onrust blijft. Partijen zien zich over twee jaar weer geconfronteerd met de noodzaak voor een evaluatie als de veteranen het beeld krijgen dat hun MIP-percentage nog steeds te laag is en dat de evaluatie heeft aangetoond waar dat door komt, maar dat Defensie en de centrales de adviezen niet overnemen. Spreekster wil het plan van aanpak puntsgewijs doorlopen om alle discussies zo goed mogelijk af te hechten.

Mevrouw Merckx zegt het pleidooi van mevrouw Van Rossum te horen en zegt de punten van de betrokkenheid van de begeleidingscommissie en de sterkere onderbouwing bij de deels of niet overgenomen adviezen mee te kunnen nemen in de bespreking. Zij ziet echter niet wat zij nog nader moet toelichten bij de aanbevelingen die wel worden overgenomen, tenzij er vragen zijn.

De heer Van Hulsen noemt als voorbeeld dat aanbevelingen die de werkgever overneemt een zeker verband kunnen hebben met aanbevelingen die hij niet of deels overneemt en hij vangt aan met de bespreking van de eerste aanbeveling die Defensie overneemt.

Aanbeveling 1. Beperkingen.

Spreker zal niet stellen dat hetgeen hier is opgenomen niet goed is, maar hij ziet wel een zekere interpretatie van de werkelijkheid in die zin dat er in de omschrijving onvoldoende onderscheid in de rubrieken wordt aangebracht. De rubrieken 1, 4 en 5 scoren in het rapport nauwelijks meer dan 0 en daarbij kan de vraag worden gesteld of de indeling in de rubrieken wel deugt en of er niet moet worden omgezien naar een eenduidige, maar wel andere omschrijving. Zijn commentaar ziet dus niet op de betrouwbaarheid van het systeem of de evaluaties.

Mevrouw Merckx zegt hier een punt te zien. Zij wil aangeven dat de interne richtlijnen de betrouwbaarheid in het gebruik nog hebben vergroot. Er is heel goed gekeken naar de score op de rubrieken en bijvoorbeeld bij sub rubriek 4 was dat te weinig (0 in heel veel gevallen). De vraag was hoe dit op een andere manier kan worden ingedeeld, rechtdoend aan het protocol en aan de mogelijkheid om te scoren. In de interne richtlijnen is een handelwijze opgenomen waardoor wel wordt gescoord op rubriek 4. Er valt volgens mevrouw Merckx niet veel te doen aan de indeling van de rubrieken. Daar is serieus naar gekeken en het UMCG heeft aangegeven dat de rubrieksindeling niet klopt, maar wel zo is ingericht dat er hoger kan worden gescoord dan in het geval de indeling anders zou zijn. Om die reden is besloten toch deze rubrieksindeling aan te houden. Er was sprake van een aanbeveling om sub rubriek 4 te vervangen door een rubriek intieme relaties, maar dat ging weer schuren met rubriek 7 en toen is daar van afgezien. Mevrouw Merckx herhaalt dat hier zeer serieus naar is gekeken en is geprobeerd de indeling zo zorgvuldig mogelijk te doen.

Mevrouw Van Rossum constateert dat de beschikbare tijd voor bespreking eigenlijk te kort is omdat er nu heel veel aanbevelingen die wel of niet zijn overgenomen voorbij komen. Zij blijft het jammer vinden dat partijen nu discussie voeren over de zorgvuldigheid in de toepassing van de artsen terwijl volgens mevrouw Van Rossum juist de uitlegbaarheid en herkenbaarheid naar de mensen toe één van de redenen was om opnieuw naar de rubrieken en de omschrijving van de sub rubrieken te kijken.

Mevrouw Lieftink geeft aan dat de rubrieken zijn vastgesteld in 2008 en als daar iets aan veranderd wordt het lastig is om te beoordelen of dat beter is dan hetgeen er nu staat. Bovendien is er voor deze materie ook geen gouden standaard. Wel is van belang dat de sub rubrieken die voor de mensen zwaarder voelen, ook meer scoren. De artsen doen een anamnese en halen daar kenmerken uit en het is ook mogelijk dat kenmerken op verschillende rubrieken meetellen, dus als er enige onduidelijkheid is of een kenmerk in een bepaalde rubriek moet worden ingedeeld, wordt het dubbel meegeteld.

Over het aspect van uitlegbaarheid en herkenbaarheid stelt mevrouw Lieftink dat dit niet tijdens het gesprek gebeurt. De gesprekken zijn lang en intensief, er wordt een verslag gemaakt en op basis van hetgeen de cliënt heeft verteld worden de kenmerken in de rubrieken ingedeeld. Als dat moet worden toegelicht zou de cliënt opnieuw op gesprek moeten en zij twijfelt er aan of dat een goede gang van zaken is.

Mevrouw Van Rossum zegt deze uitleg wel te begrijpen, maar bevreesd te zijn dat partijen nu de uitgebreide discussie van de onderzoekers en de begeleidingscommissie over gaan doen (wat artsen wel of niet kunnen). Voor haar is de kern nog altijd dat een hele grote groep in de ACOP-achterban al jaren het idee heeft dat het protocol niet voldoet. Spreekster denkt dat de veteranen daar voor een groot gedeelte geen gelijk in hebben, maar dat de onderzoekers en de begeleidingscommissie ook elementen hebben geconstateerd die niet goed zijn. Spreekster meent dat het niet zinvol is om nu de hele inhoudelijke discussie opnieuw te voeren.

Sub rubriek 4 in relatie tot sub rubriek 7.

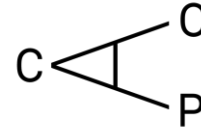
Mevrouw Van Rossem geeft aan dat het er niet om gaat dat mensen hoger willen scoren, of dat het goed is beschreven, de mensen gaven aan dat iemand met zwaar PTSS wat anders dan seks aan zijn hoofd heeft en dus vragen van een arts of het allemaal nog werkt helemaal niet wil beantwoorden. Vandaar dat is gezegd dat het beter zou zijn dat er niet naar de seksuele functie wordt gekeken, maar naar de seksuele relatie. Dat is dan verwoord in een intieme relatie waardoor het lijkt of dat hetzelfde is als hetgeen in sub rubriek 7 staat, maar naar haar idee was dat zo niet bedoeld door de begeleidingscommissie. Dat zijn aldus mevrouw Van Rossum, aspecten die zij nog wel na zou willen vragen bij de begeleidingscommissie.

Mevrouw Merckx repliceert dat zich hier hier wreekt dat Defensie niet aanwezig was bij de discussies die binnen de begeleidingscommissie zijn gevoerd. Mevrouw Van Rossum weerspreekt dit, immers in het rapport zijn als ondersteuning van Defensie Groenewoud-Kralt en Lankhorst vermeld.

Mevrouw Merckx legt uit dat uit het document waarmee gewerkt is niet valt op te maken dat er in de rubriek intieme relaties iets anders werd bedoeld dan hetgeen in sub rubriek 7 is opgenomen.

De onduidelijkheid komt aldus mevrouw Van Rossum ook omdat de rubrieken uit elkaar zijn gehaald. Rubriek 4 vloeide voort uit het ervaringsonderzoek waarin mensen de wens te kennen gaven dat er meer aansluiting wordt

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

gezocht bij de werkelijkheid van de dag. Als dat wordt vertaald naar de sub rubriek seksuele functie ontstaat er een ander beeld dan dat het gaat om een seksuele functie in een intieme relatie omdat dan de context wordt gemist.

Ten aanzien van de vaststelling van de rubrieken in 2008, merkt de heer Van Hulsen op dat het feit dat er ergens in het verleden iets is vastgesteld niet wil zeggen dat dat per definitie voor in de eeuwigheid juist is. Sterker nog, dan had er ook geen evaluatie plaats hoeven vinden en dat is nu juist gebeurd om te bezien wat er nog valide is en wat er verbeterd moet worden. Als de uitkomst is dat op onderdelen het stelsel ingrijpend moet worden aangepast, moeten partijen dat gewoon doen. Spreker geeft aan zich niet gehouden te voelen aan hetgeen er nu is. Dus de stelling dat er alleen iets in de marge kan worden aangepast omdat de rubrieken in 2008 zijn vastgesteld, deelt spreker niet.

De heer Van Hulsen zegt het terecht te vinden dat er gesproken wordt over rubriek 4, maar gezien het feit dat er in de rubrieken 1 en 5 nauwelijks meer gescoord wordt dan 0, toch ook met de vraag te zitten of de indeling of de omschrijving die daarachter zit, voldoende aansluit op de dagelijkse werkelijkheid. Dat zou wat hem betreft de echte discussie moeten zijn.

Mevrouw Lieftink ziet niet in waarom een lage score reden zou moeten zijn om de indeling ter discussie te stellen. Het is juist goed als mensen in rubrieken laag scoren, omdat zij dan kennelijk geen of minder last hebben van de daar genoemde beperkingen. Als mensen goed scoren op hygiëne en zelfzorg, betekent dat aldus spreekster dat zij daar geen problemen mee hebben.

Dan zou wat de heer Van Hulsen betreft de vraag kunnen worden gesteld of die rubriek überhaupt moet worden opgenomen. De indeling gaat ook uit van een bepaalde opvatting van hetgeen normaal wordt geacht op een dag. Mevrouw Merckx meent dat met deze vraag toch weer wordt geduid op de gouden standaard die er niet is. Als die er wel was, zou het veel makkelijker zijn. Mevrouw Van Rossum reageert met de opmerking dat nooit is gezegd dat het makkelijk zou zijn, vanaf de eerste presentatie van de aanbevelingen van de begeleidingscommissie is gezegd dat dit heel veel tijd gaat kosten en dat men hier heel zorgvuldig naar moet kijken. Het feit dat het zo lang duurt was naar spreekster meent gelegen in dat feit, maar zij is er helemaal niet zo zeker van of dit premium geschikt is om op detail niveau de discussie aan te gaan. Vraag is hoe bespreking van dit plan van aanpak wordt geadresseerd.

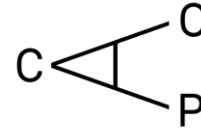
Mevrouw Lieftink zegt niet te hebben betoogd dat er geen aanpassing mogelijk is, zij heeft gevraagd of het in de optiek van de werkgroep de bedoeling is dat er alleen rubrieken in komen die ook kunnen scoren. Als wordt gesproken over beperkingen in het dagelijks leven valt er niet aan te ontkomen dat er rubrieken zijn waar mensen in het algemeen goed op scoren. Zij meent dat dat maar goed is ook want dat betekent dat mensen niet alleen beperkingen, maar ook mogelijkheden hebben.

Het gaat aldus mevrouw Van Rossum niet om het scoren, het gaat er om dat uiteindelijk in de balans tussen alle rubrieken, sub rubrieken en klassen en de uiteindelijke uitkomsten er waarschijnlijk iets mis is als mensen niet op 100% kunnen uitkomen. Fictief is dat wel mogelijk, maar in de praktijk blijkt dat de uitschieters hooguit tot de 70% gaan en dat is qua uitlegbaarheid echt een probleem.

Wat mevrouw Merckx betreft zit hier het grootste dilemma. Het is bekend dat mensen die 100% scoren opgenomen zijn in een psychiatrische inrichting en niet in staat zijn uit bed te komen of te communiceren. Zij wil voorop stellen dat die situaties zich gelukkig niet of bijna niet voordoen, maar stelt ook dat 50% of 70% beperkingen op algemene en bijzondere dagelijkse levensverrichtingen enorm hoog is. Dat er in het verleden gemiddeld hogere percentages werden gegeven had te maken met een niet betrouwbare protocol. De daling van percentages was te verwachten met de komst van een betrouwbaar instrument en in het rapport is ook aangekondigd dat het gemiddelde IP zal dalen zodra er een betrouwbaar protocol is. Dat is ook gebeurd, waarmee zij niet wil zeggen dat er nooit te weinig wordt gescoord. Als het de wens is dat er altijd boven de 50% moet worden gescoord komt men op een heel ander protocol uit.

De heer Schilperoort verwijst naar de situatie dat er nog geen protocol was en mensen 100% MIP scoorden. Dat waren naar spreker meent echt niet allemaal mensen die in een psychiatrische inrichting waren opgenomen en niet konden functioneren. De mensen die nu 50% of 70% scoren is het met het huidige protocol wel ontnomen dat zij een MIP-betaling krijgen die eerst rond de 100% was. Daar zit volgens spreker een deel van de kern van het probleem, omdat het beeld van mensen zal zijn dat ze een heleboel dingen niet meer kunnen doen en veel minder invaliditeitspensioen krijgen uitbetaald. Dat is wat spreker inmiddels heeft overgehouden aan de hele discussie. De vraag is of de 100% MIP in het verleden alleen van toepassing is op de mensen die in een psychiatrische inrichting zaten en niets meer konden.

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

Mevrouw Van Rossum is het met mevrouw Merckx eens dat 50% al heel hoog is. Als op basis van voorliggend protocol de klassen worden nagelopen en de uitkomst 50% is, valt het nog maar te bezien of er nog sprake is van restcapaciteit om op een andere manier inkomen te genereren naast het behandeltraject. Zij vraagt zich af of dat de bedoeling is geweest met het systeem, want mensen blijven zitten in een onmogelijke situatie.

Mevrouw Merckx constateert dat mevrouw Van Rossum hiermee komt op iets dat zij niet hebben willen adresseren in het plan van aanpak, namelijk de rekenfactor tussen IP en MIP. Dat is een ander vraagstuk en dat heeft de commissie ook als een apart onderwerp benoemd. De aanpassing van het bestaande protocol naar een goed, betrouwbaar en algemeen geaccepteerd protocol is één ding en het tweede is de vraag hoe met het MIP vervolgens op basis van het IP moet worden omgegaan en dat is een politiek besluit.

Mevrouw Van Rossum zegt enigszins verbluft te zijn; zij was ook bij de PA van 10-09-2019 en volgens haar is toen ter sprake geweest hoe lang dit proces al duurt. Daarbij is aangegeven dat het wellicht goed zou zijn om de rekenfactor aan te passen als het allemaal nog langer gaat duren. Omdat heel veel aanbevelingen al in werking zijn gesteld is geconstateerd dat dit geen goed idee is. Toen is afgesproken om te bezien wat er met het invaliditeitspercentage gebeurt als alle aanbevelingen hebben plaatsgevonden en daarna te bepalen of dat voldoende is. Wat mevrouw Van Rossum betreft zit daar dus wel een koppeling in.

Dat is aldus mevrouw Merckx absoluut het geval. Het UMCG heeft gezegd dat men met het huidige protocol uitkomt op gemiddeld 25%, 50% is het dubbele en zij noemt het een vertaalslag als wordt gezegd dat de overige 50% verdien capaciteit er niet meer is.

Mevrouw Van Rossum wijst er nogmaals op dat zij moeite heeft met de uitlegbaarheid omdat de achterban gewend is aan het systeem van bijvoorbeeld de oude WAO/WIA waar sprake is van een bepaalde correlatie tussen het percentage dat men niet meer kan werken en de uitkering die men ontvangt.

De heer Van Hulsen heeft de indruk dat er twee dingen door elkaar worden gehaald, omdat in zijn optiek invaliditeit en arbeidsongeschiktheid niets met elkaar te maken hebben. Arbeidsongeschiktheid gaat over het vermogen om met werken in combinatie met een beperking nog iets te verdienen en invaliditeit gaat over de beperkingen in het dagelijks leven. Bovendien zitten er in de arbeidsongeschiktheid ook rare dingen, namelijk dat iemand met een hoog of een laag inkomen en met dezelfde aandoening in een andere arbeidsongeschiktheidsklasse kan vallen.

Wel is spreker het eens met de observatie dat het nu gaat over twee separate discussies, namelijk aan de ene kant het meetinstrumentarium dat leidt tot een bepaalde uitkomst en de vervolgdiscussie over de vraag hoe die uitkomst is te vertalen in geld. Spreker begrijpt dat er nu voor is gekozen om het eerste deel te adresseren om iets te kunnen laten zien, maar hij wijst er op dat in de structurele situatie beide elementen moeten kloppen.

De heer Hop wijst er op dat deze bespreking nu al twintig minuten uit de tijd loopt en hij aan zijn max zit. Volgens de voorzitter zijn partijen nu niet bezig met het doornemen van het hele plan van aanpak, maar met het bespreken van cruciale punten daaruit. Zij heeft gehoord dat partijen hebben gesproken van een bepaalde interpretatie van Defensie en over de wenselijkheid om met de begeleidingscommissie te bespreken wat de gevolgen zijn van het niet of gedeeltelijk overnemen van aanbevelingen. Spreekster noemt dat laatste overigens een terechte opmerking. De voorzitter komt daarmee op het vervolgproces omdat zij voorziet dat een volgende bespreking al snel weer zal verworden tot een inhoudelijke discussie. Haar voorstel voor de eerste stap is dat partijen in gezamenlijkheid komen tot de keuze welke adviezen er wel of niet worden overgenomen, waarna de tweede stap is dat aan de begeleidingscommissie wordt gevraagd wat de gevolgen zijn van de gemaakte keuzes. Op het gevaar af dat de werkgroepleden over haar heen zullen vallen stelt zij dat zij zelf de behoefte heeft om vanwege het belang van het onderwerp eerst een informele ronde met de begeleidingscommissie te doen in plaats van de technische discussie in deze vergadering te voeren.

De heer Hop wijst er op dat is besloten hier een themadag van te maken, maar dat ziet aldus de voorzitter op het brede thema veteranen.

De heer Schilperoord noemt een informele ronde een herhaling van zetten, immers er heeft al een informele sessie met de begeleidingscommissie plaatsgevonden, alleen is dat heel lang blijven liggen en deze voorzitter was er toen nog niet. Misschien komen partijen er niet onderuit om dat nog een keer te doen, maar het is wel een verklaring waar de irritatie die in ieder geval aan zijn kant leeft, vandaan komt.

De voorzitter zegt toe een voorstel te doen om in een themadag drie uur in te ruimen om het plan van aanpak met de begeleidingscommissie door te spreken en zo te komen tot gezamenlijke interpretaties en aanbevelingen. Mevrouw Van Rossum informeert of het de bedoeling is dat deze bijeenkomst wordt belegd naar aanleiding van voorliggend plan van aanpak of dat de bespreking van vandaag op onderdelen aanleiding geeft om het plan te hernemen. In lijn

met hetgeen de heer Van Hulsen heeft opgemerkt, mist zij bij sommige aanbevelingen de samenhang. De voorzitter wijst op hetgeen de centrales hebben gezegd, namelijk dat de aanbevelingen in gezamenlijkheid moeten worden gedaan en het lijkt dan ook niet zinvol om dit plan van aanpak weer opnieuw te gaan inrichten. Mevrouw Van Rossum geeft aan er moeite mee te hebben als dit plan van aanpak zou blijven zweven, omdat er echt aspecten in zitten die naar haar idee niet kloppen of anders zijn bedoeld. Derhalve stelt zij voor om ook voor het beeld naar de buitenwacht, dit plan van aanpak terug te trekken. De voorzitter brengt hier tegen in dat het plan niet is vastgesteld, maar ter bespreking voorligt. Volgens haar is voldoende geconcludeerd dat dit een voorstel is van Defensie dat niet in gezamenlijkheid tot stand is gekomen en waarover geen overeenstemming bestaat. Er ligt echter in ieder geval iets voor waar partijen het over kunnen hebben en spreekster ziet er geen heil in om weer helemaal opnieuw te gaan beginnen met een plan van aanpak. Zij zegt toe dat er vanuit Defensie meteen actie zal worden ondernomen om een themadag te organiseren.

Pm De heer Van Hulsen meent dat het gesprek sneller tot een uitkomst zal leiden als inzichtelijk wordt gemaakt hoe de aanpassing in rubriek 4 op basis van de interne richtlijnen is gedaan, zodat mensen wel scoren. Ook blijkt dat er in de rubrieken 3 en 7 aanpassingen zijn gedaan, echter de beschrijving dateert nog uit 2008 en spreker wil ook inzichtelijk hebben hoe die aanpassingen landen in de beschrijving van de sub rubrieken. De voorzitter zegt toe dit inzichtelijk te maken.

Zij schorste de vergadering om 11.30 uur tot 13.00 uur.

13:00 – 14:00 uur

De voorzitter heropent de vergadering en gaat over op de bespreking van agendapunt 4.

Agendapunt 4: Ziektekosten buitenland/MIP

(PA/19.00048, PA/19.00322, PA/19.00398, PA/19.00442, PA/20.00259 + bijl., PA 20.0267).

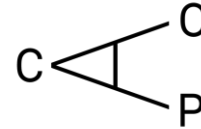
De voorzitter memoreert dat het onderwerp al een tijd op de agenda staat en is aangekaart door de CCOOP (PA/19.00048). Zij constateert dat het probleem helder is, namelijk dat een oud militair in het buitenland die alleen MIP heeft zich niet via formulier 121 kan aanmelden bij het CAK omdat het MIP niet als een wettelijk pensioen wordt gezien of daarmee is gelijkgesteld. De Veteranenombudsman heeft het ministerie van VWS gemaand om een tijdelijke oplossing te vinden omdat de Europese regelgeving nog niet is afgerond. Defensie heeft meerdere malen gesprekken gevoerd met VWS en VWS is bereid een aanpassing van de betreffende verordening te doen in een groter pakket van wijzigingsvoorstellen. Dat pakket wordt om één of andere reden geblokkeerd door enkele landen. In de laatste brief van de Veteranenombudsman wordt het onderwerp nogmaals aangekaart bij de minister van VWS en wordt gevraagd om een tussenoplossing. Spreekster constateert dat het antwoord op die brief niet bij de stukken is opgenomen, maar dat hield niet meer in dan de eerste reactie, namelijk dat het voorligt, dat het lang duurt en dat het niet de wens is om te anticiperen op een eventuele wijziging of om afspraken te maken vanwege de precedentwerking.

Navraag bij de Veteranenombudsman heeft geleerd dat deze kwestie ook onder de aandacht van de Tweede Kamer zal worden gebracht (het stond al geagendeerd voor een vaste commissie, maar die vergadering is niet doorgegaan wegens de corona-maatregelen). Defensie houdt bij VWS ook de vinger aan de pols en omdat het er bij VWS heel bureaucratisch aan toe gaat zou het voorstel van Defensie zijn dat sociale partners gezamenlijk een brief naar de minister van VWS sturen om het dossier op een hoger dek te krijgen.

De heer Hop geeft aan dat de CCOOP de brief als behandelstuk heeft aangeboden om Defensie in zijn rol als goed werkgever druk op het systeem te laten zetten. Vandaar ook de verbazing en teleurstelling dat Defensie dit heeft af proberen te doen als informatiestuk, de problematiek heeft gebagatelliseerd en zich verschuilt achter VWS en de Veteranenombudsman. Het is aldus spreker niet voor de eerste keer dat dit gebeurt en hij spreekt de hoop uit dat dit niet meer voorkomt. De CCOOP had verwacht dat de werkgever met een uitgebreide rapportage zou komen waarin hij laat zien hoe hij druk op het systeem gaat krijgen. Dat de voorzitter de centrales nu oproept om dat gezamenlijk te doen is wat spreker betreft in ieder geval een stap, maar hij had gezien de tijd die al is verstreken liever gehoord dat Defensie al op het hoogste niveau contact zou hebben opgenomen met VWS.

De voorzitter repliceert dat Defensie meerdere malen contact heeft gehad met VWS, daar zal door de heer Appels welllicht een toelichting op kunnen worden gegeven, maar zij acht dit van weinig toegevoegde waarde omdat het nu

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

Pm

eenmaal zo gelopen is. Het is wat haar betreft het ministerie van VWS dat zich verschuilt achter argumenten als de stroperigheid in Europa en de mogelijke precedentwerking. Zij zal de Veteranenombudsman vragen de laatste antwoordbrief van VWS die niet bij de stukken zit, te delen.

Het gaat de heer Hop niet om een feitenrelaas vanuit Defensie, maar om het feit dat de CCOOP op 04-02-2019 een brief aan heeft geboden en liever had gezien dat er al actie op was ondernomen. In plaats daarvan doet de werkgever pas nu, op 09-06-2020, een voorstel om in gezamenlijkheid een brief aan de minister van VWS te sturen om druk uit te oefenen. Dat had aldus spreker veel eerder gekund en dat is het grootste probleem dat hij met deze gang van zaken heeft. Hij noemt nogmaals het feit dat Defensie behandelbrieven stelselmatig af doet als informatiestukken, zonder dat partijen daar normaal met elkaar van gedachten over kunnen wisselen. Als dat wel was gebeurd hadden zij al een jaar geleden tot dit besluit kunnen komen. De stroperigheid van de processen is bekend en daar had eerder druk op moeten worden gezet.

De voorzitter is niet gecharmeerd van de opmerking dat Defensie stelselmatig behandelstukken afdoet als informatiestukken om onder bespreking uit te kunnen komen en zij onderschrijft dat ook niet.

De heer Van Hulsen is het eens met het werkgeversvoorstel, echter hij heeft er genoeg van dat iedereen zich achter elkaar lijkt te verschuilen. Hij informeert of de voorzitter weet of dit nu steeds vastloopt in de ambtelijke of in de politieke Brusselse raderen. Daaraan koppelt hij de suggestie om naast VWS ook de militair attachee in Brussel een brief te sturen met de vraag of hij iets kan doen, zeker als het ambtelijk vastzit. Hoewel dit ongewoon is en waarschijnlijk nooit gebeurd, vindt spreker dat de sector daar nu geschiedenis mee moet schrijven.

De voorzitter licht toe dat VWS meldt dat het wijzigingsvoorstel in een breder pakket door Nederland is ingebracht bij Brussel alwaar het maar ligt te liggen omdat het wordt geblokkeerd door een aantal landen. Dat zou er aldus spreekster des te meer voor pleiten om inderdaad een brief naar Brussel te sturen om te bezien of dit specifieke voorstel uit het pakket kan worden gehaald. Ten aanzien van de vraag van de heer Van Hulsen denkt de voorzitter dat het probleem ligt bij de Europese Commissie en niet zozeer bij de regeringsleiders. Zij vindt de suggestie van de heer Van Hulsen een goede omdat er zo via verschillende lijnen (Veteranenombudsman, VWS en de Tweede Kamer) aandacht wordt gevraagd voor dit dossier.

De heer Schilperoort vindt het prima als er een brief door sociale partners naar VWS wordt gestuurd, hij is het ook eens met de suggestie voor een brief naar Brussel, echter hij vraagt zich af of sociale partners zelf niets kunnen doen in plaats van alles in Brussel te laten liggen. Verwijzend naar de werkgeversbrief (PA/1900322) waarin wordt gesteld dat de doelgroep geen recht heeft op zorg ten laste van Nederland, wil spreker onderzoeken of er als tussenoplossing een afspraak valt te maken dat die zorg dan ten laste van Defensie komt.

De heer Van Leeuwen onderschrijft ook de voorstellen van de werkgever en van de heer Van Hulsen, hoewel hij wel benieuwd is of dat laatste effect zal hebben. De suggestie van de Veteranenombudsman om een tijdelijke oplossing te vinden is in lijn met hetgeen de heer Schilperoort heeft gezegd en hij constateert dat daar nog geen stellig antwoord op is. Gezien de stroperige procedures in Brussel zal een oplossing in het ergste geval nog jaren ver weg zijn en ook hij wil omzien naar een sneller resultaat. De voorzitter nuanceert dat de Veteranenombudsman de mogelijkheid naar voren heeft gebracht dat VWS zelf iets met zorgverzekeraars gaat regelen.

De heer Hop stelt dat Defensie in de eerste antwoordbrief stelt dat VWS heeft aangegeven dat vooruitlopen op mogelijke aanpassing van de regeling ongewenst is omdat dit zal resulteren in rechtsonzekerheid en het niet kunnen innen van de verdragsbijdrage en precedentwerking. Daarmee heeft Defensie een mogelijke oplossing toen al uitgesloten.

Dat is aldus de voorzitter een verkeerde voorstelling van zaken, immers de werkgever heeft in zijn brief alleen een samenvatting gegeven van het standpunt van VWS. Zij benadrukt dat niet Defensie de deur heeft dichtgedaan, maar VWS. Spreekster heeft aangegeven dat er wellicht een tussenoplossing is te vinden in de zin dat VWS een voorlopige regeling treft met zorgverzekeraars, maar dat de heer Schilperoort de mogelijkheid opwerpt dat Defensie zelf iets onderneemt in aanloop tot een structurele oplossing. De heer Schilperoort bevestigt dat hij vindt dat sociale partners in de sector Defensie zelf moeten kijken of er iets kan worden gedaan. De heer Van Leeuwen wijst er op dat de brief van de Veteranenombudsman aan VWS, ook aan Defensie is gestuurd en dat bij die laatste ook een zorgplicht ligt.

De voorzitter informeert of bij de centrales bekend is om hoeveel mensen het gaat en dat blijkt niet het geval te zijn. Spreekster wil de afspraak maken dat degenen die gedupeerd worden zich melden bij Defensie en dat de werkgever dan beziet hoe hij in redelijkheid en billijkheid een vergoeding kan geven om het leed wat weg te nemen totdat het

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

definitief is geregeld. Het is wat haar betreft duidelijk dat er een oplossing moet worden gevonden, maar hoe dat er precies uit gaat zien moet nog worden bepaald.

De heer Hop lijkt dit op zich een goed voorstel, maar hij wil dat dan wel formuleren met de stelligheid waarmee de heer Schilperoort het heeft geformuleerd. Hij zou willen afspreken dat betrokkenen in de situatie worden gebracht als waren zij regulier via het CAK aangemeld, zodat er minder voorbehoud is dan in de formulering van de voorzitter dat mensen zich aanmelden bij Defensie en dat dan in alle redelijkheid en billijkheid wordt bezien welke vergoeding er tegenover kan staan.

De heer Schilperoort meldt dat hij via mevrouw Van Rossum een oplossing krijgt voorgelegd in de zin dat betrokkenen 1 euro per maand WW of OP wordt geven, zodat zij wel één van de regelingen hebben en recht hebben op verzekering via de ZVW.

De heer Suwout geeft aan dat de werkgever daarom ook voorstelt om nog een slag om de arm te houden ten aanzien van de uitvoering. Dit is een mogelijkheid, maar het is ook een weg om iemand zorg in natura te geven of een tegemoetkoming in de kosten te verlenen. Er zijn meerder manieren om dit probleem aan te pakken, maar het begint met een aantal mensen dat zich aanmeldt met het probleem en de werkgever heeft nog niet voor ogen hoe hij betrokkenen het beste kan helpen.

Wat de heer Schilperoort betreft moet duidelijk zijn dat hij er geen bezwaar tegen heeft dat Defensie nog even uitzoekt hoe dit het beste kan worden geregeld, maar dat de sector ook niet moet gaan wachten op VWS of Europa.

De voorzitter resumeert dat de werkgever een voorzet doet voor de brief van sociale partners aan VWS en Brussel en op papier zet hoe Defensie voor de tussentijd de pragmatische oplossing ziet. Hiermee wordt ingestemd.

Agendapunt 5: Reparatie 3e WW jaar

(PA/17.00301, PA/18.00198, PA/19.00668, PA/18.00645, PA/19.00523, PA/16.00323).

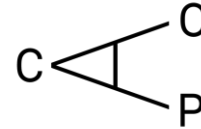
De voorzitter memoreert dat dit onderwerp een aantal keren is geagendeerd, maar niet is besproken vanwege andere gezamenlijke prioriteiten. Kortgezegd doet de werkgever met voorliggend stuk (PA/19.00668) een voorstel voor de reparatie en zij vraagt de centrales om een reactie.

De heer Schilperoort vindt het voorstel voor reparatie goed, het moet nog verder worden uitgewerkt in regelgeving, maar hij is het niet eens met de peildatum 29-10-2019 omdat de schade al in 2016 is ontstaan. Er is in 2016 een sociaal akkoord gesloten en bij monde van de voorzitter PA is toegezegd dat dit onverkort zou worden toegepast op de sector Defensie onder bepaalde voorwaarden. Spreker noemt het niet netjes om met een reparatie te komen vanaf 29-10-2019.

De manier waarop de werkgever het voorstel heeft opgeschreven maakt het voor de heer Van Hulsen enigszins diffuus. In de tweede alinea is weergegeven dat de wijziging van de WW gevolgen heeft voor de groepen (aangeduid als 2 en 3) die geen aanspraak hebben op de aansluitende BWW-uitkering. Spreker informeert of de daaropvolgende tussenoplossing is bedoeld voor de genoemde groepen. De heer Van de Hoef geeft de volgende toelichting. In eerdere rapportages heeft Defensie aangegeven welke groepen er zijn te onderscheiden voor wie de versoering van de WW gevolgen heeft. Eerst waren dat drie groepen, maar in feite worden de groepen 2 en 3 uit de rapportage van 04-10-2019 daadwerkelijk geraakt en het voorstel is om die de verlengde WW-duur te geven. Van de ex-Defensiepopulatie ondervindt niet iedereen nadeel, omdat de bovenwettelijke WW van Defensie al heel veel opvangt. De heer Van Hulsen begrijpt dat dit voorstel een uitbreiding betekent van een WW-uitkering in voorkomend geval en het geen beperking is van de bestaande aanspraken. Spreker zegt het eens te zijn met de opmerking van de heer Schilperoort ten aanzien van het terugbrengen van de peildatum. Daarbij moet men zich wel realiseren dat het gaat om mensen die op 29-10-2019 een lopende uitkering hebben. Wanneer die op dat moment recht hebben op een verlenging van het derde jaar, hebben betrokkenen er al twee jaar WW op zitten en zijn al in 2017 ingestroomd. Dat betekent dat het eigenlijk maar over één jaar gaat en in het voorbeeld van de heer Schilperoort zou dan de peildatum 2018 moeten zijn. Dat is aldus de heer Schilperoort niet helemaal waar omdat betrokkenen niet noodzakelijkerwijs al die tijd in de WW zijn gebleven, er zijn ook mensen in 2017 en 2018 die misschien maar een half jaar WW hebben gehad. Zoals hij het ziet gaan er vanaf 2016 mensen buiten de boot vallen en hij vindt dat dit gewoon per dat jaar moet worden rechtgetrokken. Daar waar gesproken wordt over een lopende uitkering, zijn er ook mensen die al uit de WW zijn en dus geen lopende uitkering hebben.

De heer Van de Hoef zegt dit punt te begrijpen en stelt dat de rapportages die hij tot zijn beschikking heeft al wat gedateerd zijn. Spreker stelt evenwel niet te verwachten dat er na die tijd heel veel meer instroom is geweest omdat uit de rapportages blijkt dat de instroom van de verschillende groepen van 2016 naar 2019 enorm afneemt. Het gros

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

van de mensen waar het hier over gaat is de jongere populatie (veelal FPS-ers) die meteen aansluitend WW heeft en een maand of een halve maand heeft gemist. Zoals spreker in de rapportage van WWplus nu kan zien, zitten er nog maar twee personen van die groep in de WW. Spreker zou tegenover de opmerking van de heer Schilperoort willen stellen dat het hele derde WW-jaar is bedoeld om iemand voldoende tijd te geven om van werk naar werk te komen. Voor heel veel mensen in de FPS-populatie lukt dat ook en de heer Van de Hoef verwacht dat dit beeld in de toekomst niet veel zal wijzigen. Er kunnen inderdaad mensen zijn die een maand hebben gemist, maar die ook al twee jaar uit de WW zijn. Hij vraagt of het voorstel van de heer Schilperoort is dat Defensie die ene maand nog gaat toekennen, afgezet tegen het idee dat de verlenging is bedoeld om mensen van werk naar werk te brengen. De heer Schilperoort wijst er op dat er een afspraak is gemaakt in het sociaal akkoord, het kan aldus spreker niet zo zijn dat mensen nadeel hebben ondervonden omdat partijen er drie jaar over gedaan hebben om die ten uitvoer te brengen. Het is dus aan hen om dit op te lossen; spreker is van mening dat die gevallen gewoon moeten worden rechtgetrokken en hij wil daar met de voorzitter een afspraak over maken. Spreker verwijst naar mevrouw Van Rossum die als expert op dit vlak ook nog wat opmerkingen bij het voorstel heeft. Mevrouw Van Rossum geeft aan dat de heer Schilperoort eigenlijk alles al heeft ingebracht en ook zij stelt zich op het standpunt dat één maand schade ook schade is. Als partijen in 2017 de afspraak hadden gerealiseerd was die ene maand gewoon gerepareerd en zij ziet niet in waarom dat niet alsnog zou moeten gebeuren. De heer Van Leeuwen vindt dit een heel sterk punt en wil dat graag onderstrepen. Ook de heer Hop sluit zich aan bij hetgeen vanuit de ACOP naar voren is gebracht.

Volgens de heer Van Hulsen wordt er enerzijds gesproken over een reparatie tot twee jaar voor het feit dat het nieuwe regime slechter is dan het oude en dat partijen het anderzijds hebben over het derde WW-jaar. Wat hem betreft zijn dat twee verschillende grootheden, want dat laatste kan alleen maar aan de orde zijn op het moment dat iemand de periode van de eerste twee jaar overbrugt en er dan uit valt. Binnen de twee jaar is het nieuwe regime minder goed dan het oude regime en kan iemand dus een minder lange duur krijgen dan in het oude regime. Mevrouw Van Rossum nuanceert dat dit in principe wel twee nadelen zijn die voortvloeien uit dezelfde wetwijziging. Volgens haar hebben partijen vanaf het begin af aan gezegd het 'reparatie derde WW-jaar' te noemen, maar daaronder de reparatie van alle nadelen als gevolg van de wetwijziging (verminderde opbouw, duur etc.) te begrijpen. Dan is dat aldus de heer Van Hulsen helder, maar hij heeft begripsverwarring willen voorkomen, ook voor een toekomstige discussie. Het maakt volgens hem wel iets uit of er gediscussieerd wordt over het derde WW-jaar of over de vertrekpremie van nieuw versus oud.

De voorzitter geeft aan een moment te willen schorsen. Hiermee wordt ingestemd.

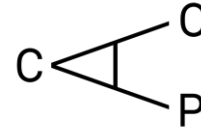
SCHORSING DEFENSIE

De voorzitter heropent de vergadering en geeft het woord aan de heer Suwout.

De heer Suwout stelt dat is gezegd dat de afspraak uit het sociaal akkoord dient te worden uitgevoerd, maar dat het hem altijd heeft bijgestaan dat er op basis van de afspraak in het sociaal akkoord al dan niet een sectorale vertaling kan worden gemaakt door middel van een afspraak tussen sociale partners. Hij zegt steeds te hebben begrepen dat het partijen vrij staat om al dan niet een afspraak te maken. De werkgever staat enigszins ambivalent tegen over het automatisme dat verslechtingen door afspraken op een bovenliggend niveau zonder meer dicht getimmerd moeten worden op sectoraal niveau. Als partijen het met elkaar eens zijn dat dit zou moeten, kunnen er goede afspraken gemaakt worden. Defensie heeft die bal opgepakt en een voorstel voor reparatie gedaan per brief van 27-11-2019. Een invoering met terugwerkende kracht van drie jaar en ook nog reparatie voor mensen die mogelijk nog een aanspraak zouden hebben terwijl ze allang weer aan het werk zijn, gaat de werkgever te ver. Bovendien zal het een hele speurtocht worden om de mensen met nadeel vanaf 2016 op te gaan sporen. Spreker geeft aan dat de werkgever tegemoet wil komen aan de afspraak op sectoraal niveau en het voorstel zoals gedaan gestand doen, maar dan wel met de peildatum zoals die daarin is benoemd.

De heer Schilperoort vindt dit lastig omdat al een aantal keren met de voormalig voorzitter van de WG PA is gewisseld dat voor dit element een sectorale afspraak zou worden gemaakt en het sociaal akkoord zou worden gevolgd. Dit is ook in de verslagen terug te vinden en hij heeft dat meerdere keren voorgelezen. Hij dacht hiermee klaar te zijn en heeft die verslagen nu niet bij de hand. Met de heer Kreeftmeijer is destijds de afspraak gemaakt om de afspraak rond het derde jaar WW binnen de sector uit te voeren en dat was naar aanleiding van de ACOP-brief uit 2016. Spreker zegt er beeld bij te hebben dat er geen hele speurtocht wordt opgezet om mensen te achterhalen die

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

nog een aanspraak zouden hebben. Er zullen echter mensen zijn voor wie dat wel eenvoudig te achterhalen is en volgens spreker kan Defensie de rapportage van de mensen die niet aan de uitkeringsduur zijn gekomen ook aanleveren. Dus als de gegevens van betrokkenen nog kloppen kan Defensie dat gewoon repareren. Spreker begrijpt niet goed waarom de werkgever terugkomt op de destijds gemaakte afspraak.

De heer Suwout zegt zich af te vragen waar de heer Schilperoort op doelt, want als er een afspraak is gemaakt zou die toch destijds zijn afgedaan en zou het onderwerp nu niet op de agenda staan. Dat is aldus de heer Schilperoort ook precies wat zijn vraag is. Defensie wilde dit koppelen aan het VWNW-beleid en er lag in 2016 al een aanpassingsvoorstel waar deze afspraak in moest worden opgenomen. Daar zijn partijen toen niet meer op in gegaan, vervolgens werd het overleg stilgelegd en door de AV-onderhandelingen is het allemaal in de tijd gaan schuiven. Dat laat echter onverlet dat die toezegging van werkgeverszijde al jaren geleden is gedaan en partijen komen geen steek verder omdat Defensie daar steeds op terug komt. Spreker herhaalt dit al meerdere keren in een PA-vergadering te hebben onderbouwd aan de hand van verslagen.

De eerlijkheid gebiedt de heer Suwout te zeggen dat hij het ook niet precies weet, maar hem is wel bekend dat het derde WW-jaar ook in andere sectoren een punt is geweest, dus heeft hij zichzelf ook afgevraagd hoe de sector Defensie daarmee omspringt. Spreker heeft meteen contact opgenomen met de heer Van de Hoef om in kaart te brengen hoeveel mensen dit raakt en of er überhaupt sprake is van een probleem of dat het bovenwettelijk regime dat afdekt. Dat is de invalshoek van werkgeverszijde geweest en dat zou een andere insteek hebben gehad als spreker had geweten dat het de bedoeling was dat de sector dat allemaal voor eigen rekening zou nemen. Voor hem is het een nieuw gegeven dat de werkgever daar ja op heeft gezegd.

De heer Schilperoort zegt de verslagen weer op te gaan zoeken maar dat het in zijn optiek al een paar keer is gewisseld dat de sector de afspraak uit het sociaal akkoord gaat invullen.

Mevrouw Van Rossum zegt hierover het volgende. De reden om met de rapportages was oorspronkelijk om een beeld te krijgen van de doelgroep die wordt benadeeld door de afspraak om aan de ene kant de WW-duur op te hogen en aan de andere kant weer te repareren omdat het lager wordt door een wetwijziging. Zij en de heer Schilperoort hebben vanaf het begin af aan gezegd dat het juist de groepen treft die niets of heel weinig hebben aan het BWW. Dat blijkt ook wel, want de groepen 2 en 3 vallen niet in de grote bulk die een extra plus hebben met het BWW.

De voorzitter resumeert dat een eerdere peildatum dan 29-10-2019 voor de werkgever niet haalbaar is omdat er dan allerlei mensen moeten worden opgespoord. De heer Schilperoort heeft aangegeven dat er met haar voorganger een afspraak is gemaakt over de uitvoering van de afspraak over de reparatie van het derde WW-jaar met terugwerkende kracht. Dit zal wat spreekster betreft moeten worden nagezocht en zij verontschuldigt zich voor het feit dat dit niet is gebeurd. Feit blijft echter dat de werkgever wil vasthouden aan een peildatum van 29-10-2019. Zij herhaalt dat zij het ook naar de centrales toe zorgvuldig vindt om precies na te gaan wat er is gezegd voordat partijen met dit dossier verder gaan. De voorzitter belooft hier absoluut binnen een week op terug te komen.

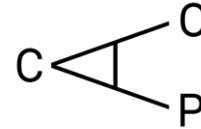
Pm

De heer Schilperoort zegt hier op zich geen moeite mee te hebben, hij weet dat partijen in het verleden hebben afgesproken het sociaal akkoord ook in de sector uit te voeren en dat was naar aanleiding van de vragen die de ACOP heeft gesteld over de reparatie van het derde jaar WW. Spreker vindt evenwel dat hier een keer een eind aan moet worden gemaakt. Partijen zijn ook nog niet toegekomen aan het bespreken van de aanpassing van het BWW en daar zou de afspraak over het derde WW-jaar bij komen.

De discussie beluisterend is er volgens de heer Van Hulsen geen verschil van mening over het feit dat de verlenging in de tussentijd voor die kleine groep door moet gaan en is er alleen discussie over de peildatum. Spreker geeft in overweging om de groep waarover geen discussie is in de uitvoering te brengen en het debat verder te voeren over de groep van 2016 tot 2019, zodra het zoekwerk is afgerond. Als er nu niets wordt gedaan wordt de groep die recht heeft maar niets krijgt alleen maar groter. Dit gaat de voorzitter wat te snel en zij herhaalt haar toezegging om binnen een week terug te komen met de uitkomsten van haar zoekopdracht.

De heer Hop markeert dat hij er moeite mee heeft dat deze voorzitter moet gaan uitzoeken welke afspraken er met een voormalige voorzitter zijn gemaakt. Hij heeft al meerdere keren aangegeven dat de centrales met de werkgever als functionaliteit aan tafel zitten en niet met een voorzitter in persoon.

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

De heer Van Hulsen wijst er op dat bij dit agendapunt nog een voorstel ter bespreking stond, namelijk het voorstel uit 2016 waar de heer Schilperoort naar heeft verwezen. Dat betekent dat partijen niet klaar zijn als blijkt dat de zoektocht van Defensie tot iets geleid heeft, want genoemd voorstel moet ook nog ergens terugkomen. De voorzitter onderschrijft dit.

De voorzitter schorst om 14.15 de vergadering tot 15.00 uur.

15:00 – 16:00 uur

De voorzitter heropent de vergadering en gaat over op agendapunt 6.

Agendapunt 6: Verlaging disconteringsvoet

(PA/20.0284 + bijl., SOD/20.0208, SOD/20.0255).

De voorzitter memoreert dat dit onderwerp voor de eerste keer op de agenda staat. Zij schetst het dilemma dat er sprake is van een keuze uit twee kwaden. Enerzijds is dat de dreiging van een premiestijging voor de komende jaren door de aanpassing van de discontovoet en om dat te voorkomen zou anderzijds eigenlijk de pensioenregeling versoerd moeten worden.

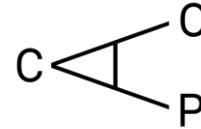
Het ABP heeft een deadline vastgesteld in de zin dat zij voor 01-07-2020 van sociale partners willen weten hoe zij om gaan met de verlaging van de discontovoet, alvorens zelf een keuze te maken. Zij memoreert dat er technische sessies met het ABP hebben plaatsgevonden, maar er is nog geen definitieve keuze gemaakt. Alvorens daar op in te gaan wil de werkgever graag vernemen hoe de centrales hier in staan, zodat hij een goede afweging kan maken. Zij stelt voor om in de volgende PA van 30-06-2020 een definitieve keuze te maken.

Volgens de heer Van Hulsen kunnen partijen hier lang of kort over doen en hij stelt voor om voor de laatste versie te kiezen, zeker gezien het feit dat de heer Van Leeuwen de toezegging heeft gekregen dat er voldoende tijd aan agendapunt 7 zal worden besteed. De discussie is in technische zin gevoerd en besloten is om die op gegeven moment te formaliseren, maar niet eerder dan dat de Pensioenkamer daar ook over heeft gesproken. Defensie heeft eigen regelingen, maar feit blijft dat de ene sector altijd naar de andere kijkt. OP 04-06-2020 is er in de PK een helder besluit genomen en daar zou spreker zich bij aan willen sluiten in de zin dat partijen kennis nemen van de verlaging van de discontovoet van het ABP en dat het effect van volgend jaar in de vorm van een premiestijging voor lief wordt genomen. De heer Van Hulsen ziet geen aanleiding om af te wijken van hetgeen er in de Pensioenkamer voor het middelloon is afgesproken. Er volgt een grote omslag van het pensioenstelsel en een keuze op dit moment om iets structureel te doen aan de versoering van de huidige regeling is wat hem betreft niet aan de orde.

De heer Schilperoort geeft aan dat hij er zo ook naar heeft gekeken en een paar dingen wil benoemen. De werkgever heeft op 16-03-2020 een brief aangeboden (SOD/20.0208) waarin werd gemeld dat de verlaging van de discontovoet gevolgen heeft voor de pensioenregeling militairen. Spreker heeft een iets andere duiding omdat die gevolgen zich alleen voordoen als sociale partners besluiten om daar iets aan te doen; als dat niet het geval is zal dat uiteindelijk resulteren in een premiestijging. De verlaging van de discontovoet is een keuze van het ABP en dat zal hij te zijner tijd aan zijn leden uit gaan leggen. Partijen hebben een aantal technische sessies gehad over de verschillende mogelijkheden, maar er zat er niet één bij die hij kon uitleggen aan zijn achterban. Spreker acht het niet verantwoord om versoeringen door te voeren nu er net een nieuwe pensioenregeling militairen is ingevoerd en sterker nog: het reglement voor 2020 nog moet worden vastgesteld omdat er nog wat aanpassingen komen. Daar boven op komt nog dat er op dit moment nog een discussie wordt gevoerd over het bovensectorale pensioencontract. In ieder geval voor 2021 –spreker legt zich nog niet vast voor de jaren daarna- komen er wat hem betreft geen ingrepen in de pensioenregeling en neemt hij de premiestijging voor lief. Vervolgens wil hij de uitkomsten van het bovensectorale debat en de uitwerking daarvan afwachten en dan beoordelen wat er voor 2022 en verder moet gebeuren. Ook de ACOP volgt aldus spreker het besluit van de PK om geen aanpassingen aan de pensioenregeling te doen.

De heer Van Leeuwen deelt het standpunt van zijn collega's en geeft aan dat hij nog niet op de hoogte was van het feit dat de PK zich hierover al heeft uitgesproken. Spreker denkt dat de opties die in de technische sessies zijn verkend niet leiden tot iets waar de leden structureel beter van worden en wat hem betreft zeker niet aan de orde zijn in het licht van de significante veranderingen die het nieuwe pensioencontract met zich mee zal brengen. Spreker vindt het heel vervelend voor de deelnemers dat de premie stijgt, maar ook de CMHF wil geen aanpassing van de net nieuwe pensioenregeling. In de uitleg naar de achterban zal moeten worden verwezen naar de

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

consequenties van het besluit van het ABP om de discontovoet te verlagen. Spreker meent dat het voor 2021 een geaccepteerd risico is om geen aanpassingen te doen en de omslag naar de nieuwe regeling te laten plaatsvinden op basis van de huidige regeling en niet op grond van een versoberde regeling.

Het merendeel is aldus de heer Hop reeds gewisseld en ook de CCOOP stelt zich op het standpunt dat er geen aanpassingen in de net nieuwe pensioenregeling moeten plaatsvinden, zeker gezien het feit dat de achterban is verteld dat de overgang naar het middelloon alleen maar voordelen heeft met betrekking tot opbouw. Wat de CCOOP betreft dus ook geen aanpassing van de pensioenregeling 2021. Daarbuiten wil spreker markeren dat in geval er wordt gesleuteld aan de franchisebedragen de afspraak geldt dat de premie boven de pensioenopbouw ten goede komt aan de werknemers.

De voorzitter constateert dat de werkgever in tegenstelling tot de centrales nog geen definitieve keuze heeft gemaakt. Volgens haar is de omslag naar het nieuwe pensioencontract niet binnen drie jaar geregeld, zij heeft begrepen dat dit pas in 2026 een feit zal zijn. De centrales hebben als grond voor het niet ingrijpen voor 2021 in de huidige regeling aangevoerd dat zij de omslag willen doen op basis van de huidige regeling en daarmee de premiestijging voor lief te nemen. In de staten van het ABP is zichtbaar dat de premie na 2021 gewoon doorstijgt en dat betekent volgens haar dat de centrales feitelijk zeggen dat zij de premiestijging voor na 2021 ook accepteren omdat zij geen ingrepen willen in de pensioenregeling omdat de omslag naar het nieuwe pensioenstelsel –dat er in haar visie pas komt in 2026- moet gebeuren op grond van de huidige regeling.

De heer Schilperoort is er niet zeker van dat dit zo sterk moet worden gesteld, wel gaat spreker er van uit dat er het komende jaar meer duidelijkheid komt over het stelsel dat in 2026 wordt gerealiseerd. Er is een verschil tussen het moment waarop het wordt uitgevoerd en het moment waarop duidelijk wordt hoe het er uit komt te zien. Zelfs al zou dat niet spelen, dan nog wil spreker geen besluit nemen dat verder reikt dan 2021. De verlaging van de discontovoet is nu een gegeven, maar het kan best zo zijn dat de situatie volgend jaar anders kan worden ingeschat dan nu. Spreker hoopt dat er na volgend jaar meer duidelijkheid is over het nieuwe pensioencontract zodat het in de afweging kan worden meegenomen; spreker herhaalt in ieder geval geen besluit te willen nemen voor meerdere jaren.

De heer Van Leeuwen is het hiermee eens, hij wil voor nu geen aanpassing van de regeling en volgend jaar kijken hoe de vlag erbij hangt.

De heer Van Hulsen zou het liefst met de voorzitter de navolgende afspraak maken: de regeling wordt niet gewijzigd, partijen accepteren de premiestijging die volgt uit de verlaging van de discontovoet voor 2021 en op het moment dat er te zijner tijd aanleiding is hebben zij een nieuwe discussie. Dat geeft aldus spreker op dit moment de meeste helderheid en duidelijkheid. Hij voegt hieraan toe dat hij al voor de coronacrisis geen idee had hoe alles zich zou gaan ontwikkelen en dat nu ook niet heeft. Soms, zo stelt spreker, moet men niet verder willen kijken dan de reikwijdte van de polsstok en spreker meent de gevolgen voor 2021 nog te kunnen overzien, maar verder niet.

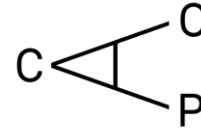
De voorzitter acht dit helder, maar vindt het zorgwekkend hoe fors de premie stijgt en meent dat er in de toekomst een discussie moet worden gevoerd over een premieplafond. De heer Van Hulsen doet de suggestie om een historisch overzicht te maken van de premies, want er zijn in het verleden voor de eindloonregeling uitschieters geweest van 27% premie naar iets meer dan 27%, dus wat hem betreft zit daar nu nog wel wat marge.

De voorzitter geeft aan in het begin van de vergadering te hebben gezegd dat de werkgever nog geen keuze heeft gemaakt en er dus nog geen besluit kan worden genomen.

Desgevraagd geeft de heer Hop aan dat de CCOOP er niet anders in zit dan de andere centrales en hij acht het niet zinvol om er nu nog een verhaal omheen te breien.

Volgens de heer Schilperoort is het standpunt van de centrales eenduidig en als ook de werkgever zich hierin blijkt te kunnen vinden zou zijn vraag zijn of de besluitvorming in een vergadering moet of dat het op een andere wijze kan worden afgedaan. De planning verandert met de week en als de geplande vergadering niet doorgaat zijn partijen te laat.

Pm Volgens de voorzitter is afhandeling afhankelijk van hetgeen de werkgever naar voren zal brengen. Zij zal zich beraden op de argumenten van werknemerszijde en bezien of dit per brief kan worden afgedaan of dat het nog moet worden behandeld in de vergadering van 30-06-2020. Spreekster sluit hiermee het agendapunt af en gaat over op agendapunt 7.

Agendapunt 7: Pensioencompensatie

(PA/20.0308, stuk volgt).

De voorzitter memoreert dat ook hierover een aantal technische sessies heeft plaatsgevonden. Er ligt een notitie van het PwC voor die is aangeboden via Defensie (PA/20.0365 en bijl) als reactie op de brief van de CMHF (PA/20.0308). Spreekster heeft zich enigszins verbaasd over de formulering in deze brief dat er op de achtergrond regelmatig is gesproken over dit onderwerp, maar dat sociale partners tot nog toe niet tot een uitkomst zijn gekomen die tot ieders tevredenheid heeft geleid. Zij wil markeren dat in haar optiek er wel enkele technische sessies geweest, maar dat het vandaag de eerste keer is dat partijen de pensioencompensatie formeel aan de orde hebben. De tekst in de brief suggereert een onderhandelingstraject en daarvan is geen sprake in een technische sessie. Spreekster wijst er op dat dit onderwerp wellicht nog een tweede ronde bespreking in de PA vergt en tot dan geen reden te zien voor opschaling naar het SOD; zij zou die weg ook niet op willen gaan.

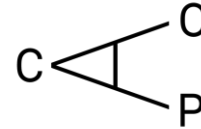
Ten aanzien van de teneur van zijn brief stelt de heer Van Leeuwen dat de inhoud ook slaat op de periode voor de technische sessies, namelijk vanaf het maken van de afspraak tot nu zijn zo'n elf maanden verstreken. De formulering slaat in ieder geval aan bij het gevoel van in ieder geval de CMHF-achterban. De CMHF heeft op een heel essentieel onderdeel ja gezegd tegen het AV-akkoord en een jaar later is er nog niets gebeurd. Overigens is er niet alleen in technische sessies over gesproken, de pensioencompensatie is ook aan de orde geweest bij de behandeling van de AMvB in formeel overleg. Daarbij is geconcludeerd dat dit wat meer tijd zal kosten en is voorgesteld dit element los te knippen zodat de AMvB door kan. Spreker kwalificeert de woorden van de voorzitter een semantische weergave van de werkelijkheid. Zijn punt is in ieder geval dat de pensioencompensatie voor veel van de CMHF-leden de reden was om in te stemmen met het AV-akkoord en dat die nu moeten constateren dat deze afspraak maar niet tot uitvoering komt. In procedurele zin wil de heer Van Leeuwen gezegd hebben dat het rapport van PwC niet formeel is geagendeerd en ook niet in ibabs is opgenomen. Spreker zegt niet gecharmeerd te zijn van het feit dat dit rapport is besproken in de technische sessies en nu op de agenda zou prijken. In zijn optiek gaat zo'n rapport dan vergezeld van een advies naar de bovenliggende werkgroep. De begeleidende brief bij dit rapport is wat hem betreft geen samenvatting van het gevoerde debat, omdat een aantal discussiepunten weer wordt opgegooid. De heer Schilperoort sluit zich hierbij aan, er is meerdere keren technisch over gesproken en het is de gewoonte dat de uitkomst daarvan aan het overleg wordt aangeboden. Daarin kunnen ook elementen worden benoemd die nog ter discussie voor liggen, maar ook spreker heeft het als vreemd ervaren dat er allerlei discussies die reeds zijn gevoerd, weer terugkomen in het stuk van PwC. Eveneens is de heer Schilperoort het eens met de observatie inzake de agendering.

De voorzitter verontschuldigt zich voor de ommissie in de agendering en stelt dat dit stuk is bedoeld om keuzes te maken en dat dit in de technische sessies nog niet is gebeurd. Zij geeft aan iemand van PwC op de achterhand te hebben die kan inloggen voor het beantwoorden van eventuele vragen.

De heer Hop zegt te hopen dat de technische sessies waar de voorzitter naar verwijst niet de MST- bespreking was die voor driekwart van de tijd niet was te volgen. Er is toen geconcludeerd dat het inloggen niet werkte omdat deelnemers er steeds uit werden gegooid. De voorzitter herhaalt dat er in de technische sessies geen keuzes zijn gemaakt en dat dit nog formeel moet gebeuren. Aangezien zij heeft begrepen dat er kritische opmerkingen zijn, stelt zij voor de inhoudelijke bespreking aan te vangen.

De heer Van Hulsen wijst er op dat de brief van de CMHF in ieder geval wel is geagendeerd en dat de strekking daarvan zoals hij het leest, een iets andere is dan de suggestie om te gaan beginnen bij het begin en aan de hand van alle in de notitie genoemde elementen de inhoudelijke bespreking in te gaan. Zijn vrije vertaling van de CMHF-brief is dat het te lang gaat duren voordat op alle punten helderheid is. Er is een beeld neergezet dat voor een bepaald deel van de Defensie-populatie in het tweede kwartaal van dit jaar iets zou gaan gebeuren en spreker leest eigenlijk de oproep aan Defensie om voorafgaand aan de inhoudelijke bespreking op punten alvast iets te gaan doen. De heer Van Hulsen is zeker bereid om de discussie op de inhoud te voeren, maar vindt ook dat er een reactie moet

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

komen op de brief van de CMHF. Spreker vraagt helderheid ten aanzien van de vraag of de werkgever op dit moment van mening is dat er nog voldoende tijd is voor de inhoudelijke discussie en uitvoering kan worden gegeven aan hetgeen de CMHF vraagt, of dat ondanks de brief van de CMHF nu moet worden aangevangen met de inhoudelijke bespreking.

De voorzitter zegt dat haar voorkeur uitgaat naar de laatste optie. De heer Schilperoort noemt dit bijzonder omdat het gaat om een afspraak uit het AV-akkoord die ziet op het feit dat er een groep Defensiepersoneel is waarop geen kortingssystematiek op hoeft te worden toegepast en dat is precies waar de CMHF op in gaat. Spreker meent dat partijen tijdens de onderhandelingen hebben verzuimd om vast te stellen wat een volledig dienstverband is bij Defensie en daarmee zou wat spreker betreft de discussie moeten beginnen. Als dat is gebeurd kan alvast uitvoering worden gegeven aan het verzoek van de CMHF omdat het dan een kwestie is van het volgen van de tabellen die partijen in het AV-akkoord hebben afgesproken en kan voor iedereen die onder de definitie van volledig dienstverband valt de betaling worden gestart. Daarna kunnen partijen verder spreken over de kortingssystematiek voor de mensen die geen volledig dienstverband hebben.

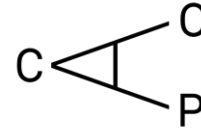
De heer Van de Hoef reageert met de opmerking dat het niet gebruikelijk is om in formeel overleg te refereren naar informeel overleg, maar dat hij zich toch geroepen voelt om dat te doen. Tijdens de technische besprekingen heeft hij aangegeven dat keuzes die gemaakt worden voor de kortingssystematiek niet van de ene op de andere dag zijn gerealiseerd in de uitvoering. Er zijn in zijn beeld wel meningen gedeeld, maar nog geen definitieve keuzes gemaakt. Als dat is gebeurd moet er een uitvoeringstoets komen en aan de hand daarvan kan de werkgever aangeven wanneer de systematiek kan worden geïmplementeerd en over kan worden gegaan op uitbetaling. Spreker proeft uit de woorden van de heer Schilperoort dat het een kwestie is van het uitbetalen volgens de tabellen en dat daarna wel gesproken kan worden over de kortingssystematiek. Dat gaat niet werken voor de uitvoering, zo stelt spreker en dat is naar hij meent ook niet wat er is afgesproken. Het is heel vervelend dat destijds het beeld in het land is neergezet dat deze afspraak in Q2 zou zijn gerealiseerd, maar toen zag de wereld er ook anders uit. Spreker zegt niet de indruk te hebben dat partijen de afgelopen tijd stil hebben gezeten. Tijdens de laatste sessie is de afspraak gemaakt om het hele keuzepallet als een soort memorie van toelichting door PwC op papier te laten zetten en aan de hand daarvan de inhoudelijke bespreking over de keuzes te voeren. De heer Van de Hoef besluit zijn betoog met de opmerking dat de uitwerking hiervan nu voor het eerst voor ligt.

De heer Schilperoort dankt voor deze interventie, maar wijst er op wat anders te hebben gezegd, namelijk dat partijen moeten vaststellen wat een volledig dienstverband is omdat daar het knelpunt ligt. Als dat is gebeurd, kan worden teruggerekend en kunnen groepen op basis van de tabellen worden ingeregeld en worden uitbetaald. Spreker is het dus niet eens met het verhaal van de heer Van de Hoef. Hij is het er wel mee eens dat er nog keuzes moeten worden gemaakt als het gaat om de kortingssystematiek en daar zag ook de extra formulering in het AV-akkoord op, namelijk dat degenen die geen volledig dienstverband hebben niet meer schade krijgen uitbetaald dan dat zij zouden hebben op basis van de eindloonregeling. Spreker ziet deze discussie los van hetgeen in de brief van de CMHF wordt geadresseerd en hij is het daar in de basis mee eens.

De heer Van Hulsen formuleert dat hij niet wil dat de goeden lijden onder de kwaden. De meeste mensen zitten in de mainstream en er is een aantal exoten daarbuiten; de vraag is nu of de hele grote groep moet wachten totdat duidelijkheid bestaat over de keuze die partijen gaan maken voor de kleinere groep exoten. Er zal dus eerste duidelijkheid moeten bestaan over de definitie van die groepen en wat hem betreft dient ook te worden voorkomen dat mensen nu krijgen uitbetaald en later iets moeten gaan terugbetalen omdat er andere keuzes worden gemaakt in de inhoudelijke discussie. Als de mainstreamgroep is gedefinieerd kan daarvoor iets worden gedaan en volgt de andere groep later.

De heer Van Leeuwen wil nogmaals benadrukken dat het verzoek van de CMHF ziet op de groep die cruciaal was voor de acceptatie van het onderhandelingsresultaat en die in eerste instantie nee heeft gezegd. De uitwerking van PwC neigt voor spreker naar de discussie of niet iedereen moet worden gecorrigeerd. De kern zit in de vraag zoals de

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

heer Van Hulsen heeft geschetst, namelijk wie mainstream is en wie niet. De intentie was initieel om een duidelijke regeling weg te zetten die zowel makkelijk uitvoerbaar als goed uitlegbaar is. Spreker heeft zelf in de zaal gezeten waar de HDP dat aan de hand van tabellen helder heeft gecommuniceerd en nu zitten betrokkenen natuurlijk wel met de vraag waarom zij het toegezegde dan niet krijgen. Zijn voorstel zou zijn om nu te bepalen waar de scheidslijn tussen de genoemde groepen ligt, zodat Defensie een uitvoeringstoets kan gaan doen op de correctiefactor; spreker neemt aan dat de uitvoeringstoets voor het grotere deel wel heeft plaatsgevonden. Zodoende kan in ieder geval de goegemeente –spreker schat dat dit 90% van de populatie is- de compensatie krijgen. De heer Van Leeuwen benadrukt dat het uitblijven van het nakomen van afspraken echt het vertrouwen breekt en zeker als het gaat om zo'n cruciale afspraak.

De voorzitter geeft aan dat Defensie nog geen uitvoeringstoets heeft gedaan, er is hierover immers nog geen afspraak is gemaakt omdat het nu voor het eerst formeel op tafel ligt. Zij stelt dat de discussie over de knip niet eerder in de technische sessies aan de orde is geweest en dus voor haar nieuw is. Dat betekent dat de centrales niet van haar kunnen verwachten dat zij al aan de slag is geweest met een uitvoeringstoets op grond van alleen een AV-afspraak.

De heer Schilperoort weerspreekt dat er niet eerder over de knip is gesproken, alleen is nu de insteek om de knip te maken om daar de uitsparing te doen en dat is in de technische sessies inderdaad niet eerder besproken. Dit wordt echter getriggerd door de brief van de CMHF waar hij volledig achterstaat. Het duurt nu al een jaar en het wordt aldus de heer Schilperoort tijd dat Defensie uitvoering gaat geven aan de AV-afspraak. Het is niet sprekers intentie om verwijten te maken, hij heeft alleen aangegeven vandaag de discussie te willen voeren over de vraag wat partijen zien als mainstream, zodat dat deel verder kan worden opgepakt en uitgewerkt. Daarna kunnen partijen door met de exoten.

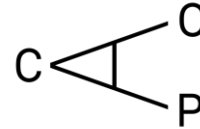
De voorzitter zegt getriggerd te worden door uitspraken als: 'het duurt te lang en het duurt al een jaar'. Partijen voeren overleg met elkaar en elke keer als dergelijke opmerkingen worden gebezigd wekt dat bij haar de indruk als zou Defensie de boel hebben laten liggen. Iedereen doet zijn best en er zijn technische sessies geweest waarbij niet iedereen altijd aanwezig was. Volgens haar is het gemeengoed dat afspraken worden gemaakt in het formeel overleg en dit is het eerste formeel overleg waar dit onderwerp aan de orde komt. De CMHF doet nu een voorstel om een knip aan te brengen en zij wil daar goed over nadenken. Spreekster is dus niet gecharmeerd van de suggestie om het volgende week op de SOD-tafel te brengen omdat het allemaal zo lang duurt. Zij wil graag in een schorsing haar reactie bepalen en bezien hoe partijen verder in het proces kunnen komen.

De heer Schilperoort wil opgemerkt hebben dat de voorzitter hem niet heeft horen spreken over het tillen naar een SOD-vergadering.

Desgevraagd of hij nog iets op wil merken antwoordt de heer Hop dat de voorzitter op basis van hetgeen de centrales naar voren brengen conclusies trekt, die hij namens de COOP nog helemaal niet heeft getrokken. Voor de CCOOP is essentieel de uitlegbaarheid van de afspraak aangaande de compensatie en de voorwaarde dat er geen schade wordt vergoed die niet geleden wordt. Als partijen het snel willen uitvoeren moet er voor iedereen een persoonlijke berekening worden gemaakt, zodat de schade precies kan worden bepaald. De voorzitter is het hiermee eens; alles moet worden bepaald op basis van exacte cijfers en gegevens.

De heer Van Leeuwen is het ermee eens dat dat het beste zou zijn geweest, als niet de afspraak was gemaakt om naar de methodiek van maatmensen te kijken en daar zit ook de pijn. Aan de ene kant is overeengekomen met die methodiek te werken en aan de andere kant is afgesproken dat niet geleden schade (verzachting) niet wordt vergoed. Dat staat in zijn optiek op gespannen voet met elkaar omdat er per definitie een soort mal wordt gelegd die in negatieve of in positieve zin net iets anders uitpakt voor de persoonlijke situatie. Spreker leest eigenlijk ook uit het stuk van PwC dat het maken van persoonlijke berekeningen de meest zuivere aanpak zou zijn en dan is er een probleem omdat dat niet de afspraak is die partijen hebben gemaakt. De heer Hop weet niet of dat een probleem

Georganiseerd overleg sector Defensie Werkgroep Postactieven

moet zijn, maar daarmee wordt wel voorkomen dat partijen nog een hele tijd moeten debatteren over maatmensen en groepen.

De heer Schilperoort is het daar niet mee eens omdat er een maatmensensystematiek is afgesproken en daarmee is gekozen voor een reguliere carrière. Partijen moeten aldus spreker met elkaar in discussie over de vraag wat zij zien als een reguliere carrière en als die discussie is beslecht ligt er daarmee ook een knip tussen de twee groepen. Hij is het er wel mee eens dat het wellicht allemaal beter had gekund, maar daar hebben partijen in de AV-onderhandelingen dus niet voor gekozen en hij houdt zich graag aan de afspraken waar hij een handtekening onder heeft gezet.

De heer Van Hulsen geeft aan evenmin als de heer Schilperoort van plan te zijn om dit onderwerp na vandaag naar het SOD te brengen om te gaan bepraten dat het allemaal zo lang duurt. Wel zal spreker dit doen als er gekozen wordt voor een individuele benadering die er toe leidt dat mensen veel minder krijgen dan op grond van het tabellenboek. Alvorens de voorzitter overgaat tot schorsing, wil de heer Hop de vraag meegeven hoeveel tijd Defensie minimum nodig heeft om in te regelen dat mensen worden uitbetaald, mochten partijen er uit komen. Spreker meent dat dit moet worden meegenomen in de communicatie naar betrokkenen.

De voorzitter geeft aan dat het inregelen zo'n drie á vier maanden in beslag zal nemen. Zij schorst de vergadering.

SCHORSING DEFENSIE

De voorzitter heropent de vergadering en constateert dat gezien de voorliggende brief van de CMHF, partijen moeten spreken over het volledig dienstverband omdat dat de basis is om de discussie verder te brengen. Voorstel is om daarvoor aanstaande donderdag (11-06-2020) één van uren van de informele WG-AV te gebruiken.

De heer Van Leeuwen is blij met deze conclusie en is het ook eens met het voorstel. Hij constateert dat inmiddels de AMvB en de MR met een pieptermijn voorliggen en dat zou betekenen dat dit het laatste punt van het AV-akkoord is. De heer Schilperoort heeft er geen bezwaar tegen om die tijd voor de PA-discussie te gebruiken omdat het ook een uitwerking van het AV-akkoord betreft. Als schot voor de boeg voor de discussie van donderdag wil spreker het volgende idee meegeven om tot een criterium van een volledig dienstverband te komen. Defensie kent de systematiek van functioneringsgratificaties en het langste dienstverband is vijftig jaar. Spreker meent dat er sprake is van een volledig dienstverband als iemand vijftig jaar trouwe dienst achter de rug heeft. Hij verzoekt partijen na te denken over het idee dat gesproken wordt van een volledig dienstverband als iemand bij binnenkomst nog vijftig jaar te gaan heeft tot aan zijn UKW-datum.

De heer Van Hulsen onderschrijft het voorstel van de voorzitter om donderdag een uur vrij te maken om de inhoudelijke discussie te voeren, al was het maar dat partijen daarmee weer een stap verder komen. Ten aanzien van de opmerking van de heer Van Leeuwen dat dit het laatste punt is, wijst de heer Van Hulsen op het onderwerp pensioen, dus er ligt nog wel wat.

Ook de heer Hop onderschrijft het voorstel van de voorzitter. Het is zaak de discussie snel te beslechten omdat er verwachtingen zijn gewekt en mensen recht hebben op duidelijkheid. Verzoek is om de notitie PwC en bijl. aan te bieden bij de agenda en in ibabs te plaatsen.

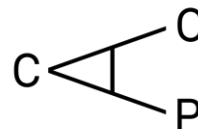
Pm Besloten wordt donderdag 11-06-2020 een MST te plannen van 13.00-14.00 uur. Mocht de discussie over het volledig dienstverband snel zijn afgehandeld, zullen partijen de rest van de tijd besteden aan de inhoudelijke bespreking van de PwC-notitie.

Agendapunt 8: Rondvraag.

Van de rondvraag wordt geen gebruik gemaakt.

Agendapunt 9: Sluiting.

Georganiseerd overleg sector Defensie
Werkgroep Postactieven

Niets meer aan de orde zijnde sluit de voorzitter om 16.30 uur de vergadering.